

In Memoriam

Revistă de opinie și renaștere moral spirituală • Iunie 2012 • Nr. 60
Fondată, în 1996, la Suceava • România

Prima duminică din iunie dedicată părinților și copiilor

Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Duminica Părinților și a Copiilor, 3 Iunie 2012:

Urmare hotărârii nr. 629 din 29 februarie 2009 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prima duminică după data de 1 iunie a fiecărui an este dedicată de Biserica noastră părinților și copiilor. Anul acesta (2012) „Duminica Părinților și a Copiilor” coincide cu Cincizecimea sau Rusaliile, care este marea sărbătoare a venirii în lume a Duhului Sfânt, pentru constituirea Bisericii adunând toate popoarele în iubirea lui Dumnezeu Tatăl și a credinței în Hristos mărturisită în familie și în societate. În acest sens, rugăciunea, educația religioasă și iubirea de aproapele constituie componente esențiale ale vieții familiei creștine.

Iar familia creștină se constituie prin binecuvântarea pe care o dăruiește Biserica lui Hristos unirii dintre un bărbat și o femeie, pentru a fi în lume icoană a iubirii lui Hristos față de Biserică. În această familie se nasc copiii pe care Biserica îi botează în numele Preasfintei Treimi, pentru a deveni cetățeni ai Împărăției Preasfintei Treimi.

Astăzi trebuie cultivată și mai mult legătura dintre viața familiei

și viața Bisericii. Familia are nevoie de binecuvântarea sfântă a Bisericii, pentru a se sfinți, iar Biserica are nevoie de participarea familiei la viața și activitatea ei pentru a se întări.

În această perspectivă, Biserica Ortodoxă Română desfășoară de mai mult timp o serie de programe de cateheze și asistență pastorală a familiilor aflate în dificultate. Astfel, prima duminică după praznicul Adormirii Maicii Domnului (15 august) a fost dedicată migranților români. Prin aceasta, Biserica arată că este preocupată de problemele din familiile celor care au emigrat în străinătate, și anume problema abandonului copiilor de către părinți și a bătrânilor de către cei tineri, pericolul abandonului școlar, al delincvenței juvenile, al drogurilor, al violenței și altele.

Prin Concursul național privind miniproiecte de educație social-filantropică „Copilul învață iubirea lui Hristos”, desfășurat în cadrul Programului „Hristos împărtășit copiilor” și prin Concursul național din cadrul Proiectului „Alege școala!”, Biserica Ortodoxă Română se străduiește să-i educe pe copii în sensul ajutorării semenilor aflați în suferință, să prevină abandonul școlar în familiile sărace și în cele în care părinții sunt plecați la muncă în străinătate, să descopere și să încurajeze copiii talentați spre a-și dezvolta calitățile lor în folosul Bisericii și societății. De asemenea, prin activitățile catehetice din parohii, organizate în cadrul acestor proiecte pentru 30.000 de copii, prin taberele de creație, la care participă 9.618 copii, Biserica încearcă să suplinească lipsa de afecțiune părintească, să cultive valorile autentice și să consolideze legătura dintre părinți și copii, dintre școală și biserică. Luând aminte la îndemnul Mântuitorului Iisus Hristos, „Lăsați copii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor” (Matei 19,14), trebuie să cultivăm prin rugăciune și fapte bune legătura familiei cu Hristos și cu Biserica Sa, pentru a sfinți viața părinților și a copiilor și pentru a ajuta societatea umană să cultive în interiorul ei pacea, comuniunea și solidaritatea.

De aceea, astăzi, îndemnăm părintește parohiile, mănăstirile și unitățile social-filantropice ale Bisericii noastre și pe toți oamenii cu suflet mare să ajute mai mult familiile cu mulți copii, copiii bolnavi, orfani și săraci, pentru a simți că iubirea milostivă Lui Hristos pentru ei se arată prin mâinile noastre harnice și darnice!

Totodată, felicităm pe toți părinții care-și cresc copiii în credință și îi ajută să fie buni fii ai Bisericii și ai poporului român. Tuturor le dorim ani mulți cu sănătate și bucurie!

Cu aleasă prețuire și părintească binecuvântare,

† DANIEL,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Ctitori fondatori

DR. DRAGOȘ CORLĂȚEANU, economist **GAVRIL MÎRZA**, soc. **CONSTANTIN SOFRONI**
avocat **CĂLIN RODICA**, preot paroh **VIOREL IOAN VÂRLAN** și preot **DUMITRU AIRINEI** cu
binecuvântarea

ÎNALT PREASFINȚITULUI ARHIEPISCOP PIMEN SUCEVEANUL.

Ctitori:

Î.P.S. Nathaniel

Preot Alexandru Râșca

Preteasa Mary Râșca

Maria Viorica Râșca

Violeta Beclea Szekely

Cornelia Pârcu

Mihai și Olimpia Burlacu

Elena Stanciu

Minodora Vasilcu

Rucsandra Sârbu de Bota

Doru Damian Boșcoianu

Sidor și Maria Bulgaru

Păstorel și Iuliana Macoveiciuc

Adrian și Olga Hâncu

Bogdan și Ruxandra Hâncu

Horst și Viorica Romankiewicz

Traian și Irina Cocriș

Sorin și Lăcrămioara Airinei

Neculai și Georgeta Morariu

Vasile și Viorica Teodorescu

Radu și Liliana Solomon

Sorin și Maria Brumă

Cristian și Mariana Popescu

Adrian și Daniela Chichifoi

Liviu și Marica Anechitei

Maria și Alexandru Râșca

Elena Angelescu

Radu și Oana Ulea

Virgil și Carmen Păcurariu

Viorel și Maria Nuțu

Toader și Veronica Mihăilă

Cornel și Aurelia Prepeluc

George și Maria Niculescu

Sina von Eisenstein

Viorica Lidia și Vasile Vargan

Cristian și Rodica Prelipceanu

Alexandru și Maria Iacoban

Alin și Daniela Gaftoneanu

Traian și Adela Mazăre

Ioan și Lăcrămioara Herghelegiu

Nestor și Rodica Buburuzan

Geneveva și Radu Ionescu

Ileana și Ioan Buzdugan

Nicolae și Florica Honceriu

Bogdan și Mihaela Muraru

Ioan și Iulia Lazăr

Costel și Doinița Chelariu

Ioan și Elena Lungu

Ioan și Brândușa Ciutac

Nicolae și Rodica Oprea

Viorica și Vasile Doroftei

Niculina și Marin Vasiliuț

Laura și Iosif Gălățean

Cătălin și Marlena Anton

Dragoș și Viorica Croitor

Clara Demetra Avram

Adela și Gheorghe Ivașcu

Dimitrie și Lentuca Litvinchevici

Mihai, Doina Coman și Elena

Cornei și Maria Bercoci

Dana, Floarea și Vasile Hâncu

Doru și Maria Muha

Omul sub vremi

Răul, de ordin moral sau economic, este cauzat de om, de omul care nu mai ascultă de poruncile lui Dumnezeu și de omul care se ascunde de Dumnezeu, precum Adam și Eva în Rai după ce au încălcat porunca lui Dumnezeu (Fac. 3, 8); de omul care s-a lepădat de Dumnezeu, de omul care se ridică împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor persecutându-i și...omorându-i. Acest adevăr dureros ne este arătat de istoria lumii de la începutul ei până în zilele noastre.

Dacă în Uniunea Sovietică și în țările satelit ale acestui lagăr cu regim comunist - ateu răul a îmbrăcat haina persecuțiilor, sugrumarea libertății și a vieții, pentru vina că omul era credincios, îndeosebi creștin, trăitor autentic al învățaturii Evangheliei Mântuitorului, neclintit în demnitatea sa personal - morală și națională, în schimb în Uniunea Europeană omul nu mai este persecutat, dar, pentru a-l îndepărta de Dumnezeu, se folosește momeala păcatului sub diferite forme asemănătoare celor trei ispitiri în pustiu: Carantaniei, întinse Mântuitorului de diavolul și anume slujirea pântecelui, dragostea de slavă deșartă și patima după averi și bani, cum scrie Sfântul Ioan Gură de Aur, se folosește libertatea fără margini care duce la libertinajul moral și mai ales desfătările păcătoase aduse de bunurile materiale necologice chimizate la maximum care au ca urmare șubrezirea sănătății și scurtarea vieții omului.

Politica Uniunii Sovietice a umplut Raiul de mucenici, în timp ce politica Uniunii Europene, iadul de apostazi și de cei prinși în lanțurile libertății care duce la libertinaj sub multiplele lui forme; în Uniunea Sovietică oamenii creștini L-au mărturisit pe Dumnezeu prin mucenicia sângelui; în Uniunea Europeană oamenii creștini trebuie să-L mărturisească pe Dumnezeu prin mucenicia albă, adică purtarea Crucii necazurilor, a lipsurilor de ordin economic și mai ales sufletesc în viața de familie, foamea, golătatea și mai ales dezmembrarea familiei; pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele și cele necesare unui adăpost - o locuință modestă pentru familie, oamenii țării noastre sunt nevoiți să-și părăsească țara și familia și, ce-i mai dureros, copiii și să lucreze, robind pe moșiile și în fabricile celor din Europa Occidentală, în timp ce în țara noastră terenurile agricole rămân pârloagă, fabricile niște ruine, utilajele industriale vândute ca fier vechi.

Relele și pătimirile oamenilor din lagărul comunist - ateu al Uniunii Sovietice pe de o parte, iar pe de alta primejdiile care ne amenință și pătimirile oamenilor din țara noastră, membră a Uniunii Europene, le vom înțelege mai bine citind paginile acestei publicații care are ca autori oameni de seamă, trăitori și mărturisitori ai credinței creștine.

Astăzi trăim în Uniunea Europeană, într-o lume a unei noi ordini mondiale în care se promovează globalizarea; "Globalizarea este un fenomen complex; globalizarea nu este în mod exclusiv, nici primordial economic, ci se extinde la toate nivelurile vieții omenești: la cel politic, la cel religios, la cel duhovnicesc. Mijlocul prin care se promovează în vremea noastră globalizarea este tehnologia... După prăbușirea sistemelor comuniste totalitare și dispariția temerii de un adversar declarat, în restul lumii s-a creat un gol ideologic și era firesc să se dorească acoperirea sa... La antipodul acestei globalizări se găsește universalitatea creștină. Aceasta nu se dobândește prin distrugerea sau cotropirea celorlalți, sau prin distrugerea sau cucerirea lumii, ci prin lupta împotriva patimilor și distrugerea egocentrismului... Actualmente în societatea noastră domină o stare de anarhie morală sau mai degeaba haotică. Această situație nu este cauza unor motive sociale sau morale, ci duhovnicești. Au fost ignorate legile și valorile vieții sociale și morale din cauza indiferenței și decăderii duhovnicești... Prin secularizarea societății, valorile religioase pot, în totalitatea lor sau selectiv, să fie folosite ca valori cu caracter pur social, cu o anumită dimensiune transcendentă, dar nu cu adevărat religioasă... În Biserica Ortodoxă există adevărul nefalsificat al creștinismului și se păstrează vie perspectiva lui eshatologică. Aceasta este marea valoare a Ortodoxiei și aceasta garantează calitatea ofertei sale la adresa întregii omeniri" (Georgios I. Mantzaridis Globalizare și universalitate - Himeră și adevăr, Suceava, 2011, pp. 7, 11, 16, 44, 65, 83,).

+ PIMEN,

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

P.S. Acest articol este "Introducere" la cartea "Omul sub vremi" care se află la fiecare parohie din Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților.

Istoria Basarabiei la Suceava

În aula, întrebarea „Cine este din Basarabia?” a ridicat mâini de toate vârstele. Mai ales de studenți, însă și de cadre didactice. Amestecați printre colegi și cu toții printre ceilalți participanți adunați de entuziasmul preotului Viorel Vârlan și de respectul purtat acestuia, de prestigiul profesorului, istoricului Ștefan Purici, de interesul pentru ceilalți invitați – Aurel Preda, președinte, Gheorghe Băloi, secretar al Asociației Române de Politică Externă (A.R.P.E.) și Cristi Dumitru, director-general al Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Români de Pretutindeni, dar înainte de toate de tema manifestării: „Basarabia – un destin istoric (1812-2012)”.

Manifestarea a avut loc la Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, coorganizatoare, împreună cu Fundația „In Memoriam” Suceava, condusă de preotul Viorel Vârlan (parte componentă a A.R.P.E.), A.R.P.E. și Fundația Ecologică din Bucovina, cu dr. Ioan Iețcu, președinte, iar din desfășurarea ei nu a lipsit momentul de reculegere închinat amintirii celui care a fost, istoric de statura excelenței, acad. Florin Constantiniu.

Axată pe evocarea „zilei triste - pentru toți românii care simt românește - în care Basarabia a fost luată de Rusia țaristă luând o parte din duhul Țării”, „pe ceva ce s-a întâmplat și nu trebuie să se mai întâmple”, cum a spus părintele Viorel Vârlan, întâlnirea i-a prilejuit universitarului Aurel Preda, fost ambasador, general (r), expert în drept internațional și în tratate internaționale și una dintre personalitățile care au redactat textul Declarației de Independență a R. Moldova, răsfoirea unor pagini din trecut, cu insistență asupra rolului jucat de ruși, întotdeauna „cu stofă de cuceritori”, și de diplomația rusească, „extrem de sofisticată”, asupra distincției între „suzeranitate” și „suveranitate”, distincție care trebuie avută în vedere și în analiza realităților de acum 200 de ani, dar și pentru cele de azi. Trimiterea la actualitate și îndemnul la raportarea prezentului la această distincție au fost provocate de întrebarea unor studenți, dar și a unui universitar din Chișinău, Marin Alexandru, privind posibilitatea reunificării românilor din dreapta și din stânga Prutului, dat fiind că România este membră a Uniunii Europene. Această calitate nu îi afectează condiția de stat suveran, a reamintit Aurel Preda, răspunsul însă poate să țină de schimbările care au loc pe plan internațional și, desigur, ține de determinarea românilor. Revenind însă la conceptele de „suzeranitate” și „suveranitate” la începutul secolului al XIX-lea, cu accent pe deținerea acesteia din urmă de-a lungul timpului de către

Moldova în raport cu Poarta Otomană, dar și pe eludarea ei de către marile interese ale marilor puteri ale momentului, a fost zugrăvit cu lux de amănunte tabloul (scena și culisele) încheierii Tratatului de pace dintre Rusia și Poarta Otomană, cu cele 16 articole (plus două secrete) ale sale la Hanul lui Manuc din București pe 16/28 mai 1812, soldat cu încorporarea de către Rusia a unui teritoriu românesc de 45 630 kmp („cu 7400 kmp mai mare decât partea rămasă sub stăpânirea principelui de la Iași”, teritoriu înglobând „cinci cetăți, 17 orașe, 685 sate, cu o populație de circa 490 000 de locuitori”, ca să-l cităm pe istoricul Ștefan Purici). Tabloul a fost însoțit de un avertisment: „Ce s-a întâmplat atunci nu e foarte diferit de ce se întâmplă acum!” A.R.P.E., asociație care cuprinde foști și actuali diplomați, militari, înalți ierarhi, profesori va marca această pagină îndurerată cu o manifestare, „chiar la Hanul lui Manuc și chiar în sala în care a fost semnat Tratatul”. Intervenția lui Gheorghe Băloi, expert în relații internaționale, a avut în vedere mai ales situația de acum a României și nevoia (în spiritul căreia acționează A.R.P.E.) de a găsi „resursele în mediile curate ale românilor”, de a sprijini „o generație care să gândească românește” pentru a opri prăbușirea țării („dacă nu punem umărul, țara aceasta se va prăbuși”), pentru „redezertarea interesului național”.

În acest sens, dar și al dezideratului reexprimat de universitarul Vasile M. Demciuc, al studierii și scrierii istoriei sine ira et studio, interesul participanților s-a focalizat în cealaltă secvență a întâlnirii din aula Universității „Ștefan cel Mare” Suceava pe „Istoria Basarabiei - Note de curs” de prof. univ. dr. Ștefan Purici, recent apărută la Editura Semne, București, 2011, sub egida Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Români de Pretutindeni. Cristi Dumitru, director-general al Institutului, a povestit că dorind să publice un manual pentru tineri despre destinul românilor din stânga Prutului a descoperit că singura universitate din România în

Istoria Basarabiei la Suceava

care se ține un curs de Istoria Basarabiei este cea din Suceava și că i s-a adresat titularului său, Ștefan Purici, cu rugămintea să facă din el „un instrument pentru liceeni și un material ajutător pentru studenți”. Acum acest instrument, acest material există și se estimează că vor beneficia de el circa 10-15000 de studenți și 2-3000 de liceeni din R. Moldova și România. Pornind de la cartea lui Ștefan Purici și reîntorcându-se la ea, conf. univ. dr. Florin Pintescu a subliniat dificultatea de a vorbi despre istoria Basarabiei în cadrul istoriei României și a sud-estului continentului, dar și meritul reușitei autorului, stăruind asupra explicării numelui Basarabiei, asupra perioadei anilor 1806-1812, „încă de pe atunci administrația imperială rusă pregătind Moldova și Țara Românească pentru anexare”, asupra atitudinii lui Kutuzov, care promitea să le lase moldovenilor doar ochii pentru a plânge cu lacrimi de sânge, și, mai cu seamă, asupra evenimentului din mai 1812, „privit divers în România, Moldova și Rusia”, însă „adevărul istoric este unul singur”. Cartea, care acoperă cronologic răstimpul dintre 1812 și 1918, a încheiat Florin Pintescu, „se citește cu interes, Ștefan Purici binemerită recunoștința noastră, a cititorilor, o consider o realizare remarcabilă, deschizătoare de noi orizonturi pentru istoriografia noastră”. Rezultat al unei activități de cercetare și documentare, dar și al unui dialog de peste un deceniu, cartea încearcă să ofere niște răspunsuri bine documentate, autorul mărturisind că s-a străduit să surprindă toate dimensiunile, economică, politică, culturală, identitară, „pentru că au existat cultură, identitate, sufletesc românesc și în perioada aceasta”, aducându-le aminte participanților că

„Basarabia a fost prima care a votat Unirea”.

La sfârșit, două amănunte asupra cărora merită să meditam, legate într-un fel și de prezența în public a două monahii de la Mănăstirea Voroneț, cu care am călătorit de câteva ori de-a lungul anilor, pentru lansări de carte românească la Cernăuți, carte românească atât de rară în frumosul oraș al Bucovinei.

Primul se referă la grija cu care, sub dedicațiile scrise la lansare pe volumul său, Ștefan Purici menționa data de 23 aprilie, dată la care la noi este sărbătorit Sf. Gheorghe, pe cât de greu încercat mucenic, pe atât de însemnat garant al biruinței finale, care în calendarul iulian, respectat și în nordul Bucovinei și în Basarabia, este sărbătorit pe 6 mai, data semnării Tratatului de pace de la București.

Cel de-al doilea ne atrage atenția asupra faptului că nu numai că primul și deocamdată singurul curs de Istoria Basarabiei din România există la Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, dar și că autorul lui, azi prorector al acestei universități din sudul Bucovinei este originar din nordul Bucovinei, absolvent al Universității Cernăuți. Biserica Mănăstirii Voroneț, capodopera ocrotită de UNESCO, a fost zidită, după cum se știe, de Ștefan cel Mare, după depășirea unei grele înfrângeri, iar patronul, Sf. Gheorghe, i-a fost ales de Voievod tocmai în spiritul credinței întărite că niciodată nu trebuie pierdută nădejdea în izbândă. Or, aici, în Bucovina despicată de istorie, și sensibilitatea la durere, și credința sunt încă vii și continuă să lucreze.

Doina Cernica, Crai Nou

„Tragedia basarabeană” în scrisoarea unui medic ecologist

Abia s-au împlinit două decenii de când am primit scrisoarea de mai jos, de la un coleg – medic și ecologist dintr-un sătuc nord basarabean – Gârbova, raionul Ocnîța, lângă Lipnic unde la 5-6 ani urmam „*cursurile grădiniței*”. Tata, rănit în războiul Odesei era angajat lucrător la CFR – Ițcani și detașat la Lipnic în urma frontului; era prin 1941/42. De ani de zile, mă bate gândul să ajung acolo și-mi adun curajul să mă întâlnesc cu acei ani ai copilăriei, de la care au trecut aproape 70 de ani. În vremea primului parlament postdecembrist, Mișcarea Ecologistă din Bucovina pe care o reprezentam în Parlamentul României, realizase bune conexiuni cu Mișcarea Verzilor din Moldova (AVE) și desigur cu revista lor, „*Natura*”. Așa se face că i-am scris doctorului Serghei Matcovschi, răspunsul său fiind un document zguduitor pe care mi-am permis să-l citesc în fața camerelor reunite ale Parlamentului României în Sala palatului din capitală; pe 29 oct. 1990. două decenii înseamnă pentru istorie și mult și puțin. În Basarabia, evoluția social politică a fost pe alocuri dramatică dar sensul pare pozitiv încăt multe aspecte descrise de colegul meu se vor fi ameliorat; Dă Doamne !

Dr. Ioan Iețcu membru al Societăților Națională și Internațională de Istoria Medicinii

Luni 29 octombrie 1990

În ședința comună a celor două camere din Parlamentul României, din ziua de luni 29 octombrie 1990, am prezentat în rezumat o scrisoare pe care o am de la un confrate ecologist și medic basarabean, ca răspuns la o scrisoare a mea.

În spiritul relațiilor directe dintre ecologiștii bucovineni și cei de dincolo de Prut, reproduc acum și aici, integral, scrisoarea domnului Serghei Matkovschi, respectând grafia și exprimarea autorului.

„*Stimate Domnule Ioan Iețcu,*

Sunt nespus de fericit în urma primirii scrisorii și coletei D-tale. Fratele meu, îți mulțumesc din suflet!

De abia din scrisoarea D-tale am aflat că eu am fost publicat în revista chișinăuiană „Natura”. Spun așa deoarece noi aici în Basarabia nici până acum n-am avut fericirea să primim multe numere ale acestei reviste, inclusiv și nr. 5; cauza e una și aceeași.

Spuneți că la noi, după cum se vede, ecologia - “nu este o glumă”. Domnule Iețcu, mai ales la noi în Basarabia ecologia este luptă pentru existența noastră etnică și umană, în înțelesul direct al cuvântului. Din păcate, mulți își imaginează lupta pentru ecologie ca o luptă pentru ocrotirea pădurilor, apelor, etc. și uită că lupta pentru ecologie înseamnă lupta pentru existența umanității. Noi românii din Basarabia am înșușit foarte bine că lupta pentru ecologie înseamnă lupta pentru:

1. ecologia mediului ambiant -lucru știut pretutindeni.

2. ecologia vieții social-politice din țara Moldovei.

Chestiunea constă în aceea că de la 1812 (cu excepția anilor 1918-40), și mai ales de la 1944 încoace, teritoriul românesc dintre Prut și Nistru a fost și continuă, și astăzi, să fie exploatat în modul cel mai barbar, deoarece cotoptorii Rusiei Țariste și cei a lui “tătuca” Stalin au năvălit aici să jefuiască acest pământ, acest popor după “înțelepciunea” lor ca barbari și nu să ocrotească natura acestui plai dumnezeesc.

Domnule, ți se rupe inima de jale când privești la aceste podgorii pustite, transformate în sărături, dărâmaturi și pârloage. Acesta, al nostru, cel mai bun ciornozon din Europa, astăzi este transformat de aceste hoarde în pământ mort, ce nu dă nici un folos nimănui. Și nimeni nu duce nici o răspundere de asta, nimeni nu ia în considerație permanentele noastre proteste; exact așa ca în proverbul rusesc: “A, Vasica slușuet, da est” (adică: Vasica-porc, ascultă și mănâncă).

De aceea noi ne dăm seama foarte bine că a duce lupta pentru ecologie fără a duce lupta cu sistemul comunist de astăzi de la noi, nu poate fi vorba de ameliorarea mediului ambiant pe pământul Basarabiei.

3. ecologia demografică. După cum se știe teritoriul dintre Prut și Nistru este cel mai dens populat teritoriu din Europa (140 oameni pe km²). Acest mult pătimit pământ este astăzi inundat de miile de venetici de pe aiurea, din toate colțurile imensului imperiu sovietic, în căutarea unei vieți mai bune. La drept vorbind aceasta este o migrație

bine plănuită și dirijată de Moscova, cu țelul de a lichida poporul autohton din Basarabia. Și să nu credeți că ne vin specialiști indispensabili, ci ne vin șoferi, salahori, paznici, conducători de întreprinderi, adică de acei să ne distribuie averea, care noi o știm a o agonisi, dar, chipurile, nu știm s-o realizăm. Vin milioane de pensionari, care până acum au trăit prin Siberia, iar acum conform legilor lor, au dreptul să se aranjeze cu traiul în orice oraș doresc și, desigur, aceștia își aleg în primul rând Moldova. Acești vagabonzi primesc apartamente în orașele Moldavei în timp de 2-4 luni, pe când bășinașii - în timp de 15-20 ani.

Actualmente la noi în Basarabia situația demografică duce la o adâncă destabilizare a fondului genetic al autohtonilor. Este clar căci noi nu putem fi indiferenți când însăși seminția noastră românească este așa de grav poluată, este amenințată cu dispariția.

4. ecologia alimentației populației. Niciodată poporul Basarabean n-a fost în așa măsură înecat în alcool și de o așa proastă calitate, ca de când au venit la noi “eliberatorii din răsărit”. La fel niciodată nu s-a mâncat așa de abundent, așa spune sălbăticește, ca în această perioadă de timp. Și acest lucru defel nu-i ceva întâmplător, ba din contră este bine chibzuit de autorități, deoarece cu oameni beți poți face ce dorești. 99 % din gospodării satului nostru permanent au în casele lor basamac, iar 90% din ei zilnic folosesc alcool în cantitate de la 300 grame până la un litru, 20% din aceștia sunt alcoolici. Zilnic circa 90% din bolnavii primiți la dispensarul nostru suferă din cauza degradării metabolismului, 75% din ei suferă de hipertonie ori boli cardiovasculare, 78% de obezitate. O asemenea tragică statistică nu cunoaște nici o țară din lume. Dacă așa va merge la ce bun ne putem aștepta?

5. ecologia protecției muncii la sate. Sărmanul țăran sovietic din Basarabia de astăzi, care la drept vorbind este un sclav! Este mănânat cu forța la munci grele, aproape deloc mecanizate, primind pentru asta o plată batjocoritoare. Mai ales cosește multe vieți omenești munca din complexele gigantice animaliere și la prelucrarea tutunului. Aici lipsesc orice măsuri de protecția muncii, aici lucrează și femei gravide și copii de la vârsta de 6-7 ani. Tocmai de aceea astăzi nouă nu ne ajung spitale pentru copiii cu anomalii congenitale.

O femeie, care a lucrat la prelucrarea tutunului 10 și mai mulți ani, de regulă, suferă de cel puțin trei boli grave adesea incurabile.

6. ecologia spiritului. Pentru noi lupta pentru puritatea spirituală este problema problemelor. Ne este foarte greu astăzi să revenim la spiritualitatea noastră strămoșească, când timp de 156 ani ni s-a tixit în cap că noi, românii din Basarabia, nu suntem cine suntem, ci alții, țara noastră nu este aceea care o știm, ci alta, istoria noastră nu-i aceea care este, ci alta și așa zi și noapte neîntrerupt. Mă miră faptul de unde astăzi la noi s-a produs o explozie a spiritualității românești, după atâta întineric într-adevăr dacoromânii sunt nemuritori. Pentru această nemurie nu-i păcat să lupți.

Domnule Iețcu, te rog să mă ierți că așa de mult ți-am vorbit despre ceea ce am vorbit mai sus și nimic n-am spus despre mine. Sunt medic terapeut, de categoria întâi, decorat cu insigna „Eminent al ocrotirii sănătății din URSS”, lucrez medic sătesc de circumscripție, sunt membrul Mișcării Verzilor din Moldova (Ave), membru al consiliului de conducere al secției raionale Ocnîța a Frontului Popular din Moldova.

Am fi foarte onorați, dacă veți fi oaspețele familiei mele, aici la Gârbova, desigur dacă e posibil cu întreaga D-tale familie.

Dacă este nevoie de chemare v-o facem neapărat, datele necesare. Rugăm să ne comunicați pe când plănuiți să ne vizitați, deoarece și plănuiim să plecăm la București la rude. Așadar, să facem totul să ne vedem cât mai curând.

Să auzim numai de bine și să ne ajute Dumnezeu să facem numai bine:

3. VIII. 90
279541Matcovschi Serghei
s. Gârbova
r-ul Ocnîța
RSS Moldova

P.S. Cei care doresc a se documenta „in extenso” pot consulta volumul „*Reîntregirea. Basarabia, Bucovina și Insula Șerpilor în dezbatere ale Parlamentului României*”. Autor Vasile Diacon, parlamentar. Ed. „Unirea” Iași, 1992; 252 pagini (la paginile 132-133 este inserată una din intervențiile parlamentare ale subsemnatului în problemele Basarabiei).

Reflecții creștine :

Despre mărturisirea credinței

Pe vremea regimului comunist, în afară de preoții arestați, au avut de suferit și au plătit uneori cu sancțiuni, alteleori cu închisoarea și chiar cu viața cei care au fost descoperiți, învinuți (turnați) sau care și-au mărturisit deschis credința. Nu era ceva nou, credincioșii creștini fiind persecutați încă de pe vremea lui Iisus Hristos. Cazul lui Simon-Petru care s-a “lepădat de trei ori” de teama persecuțiilor la care erau supuși apropiații Mântuitorului este un exemplu de *nemărturisire*, în ciuda marii sale credințe, pentru care Iisus i-a zis: Paște oile Mele! (*Pasce oves meas*).

Au fost mulți creștini care și-au mărturisit credința, nu s-au lepădat de ea și chiar au murit pentru aceasta. Nu în orice condiții însă, chiar precare fiind. Petre Țuțea, fost deținut politic, care se numea pe sine “cavaler al creștinătății”, regreta că n-a ajuns martir, cu toate că și-a mărturisit credința. Nici măcar n-a fost băgat în seamă ca fiind creștin, pedeapsa lui fiind alta. “N-am reușit să fiu martir, zicea, și, ca atare, nu voi fi niciodată sfânt.” Însă alții au murit pentru credință, în aceleași închisori, și tot n-au devenit sfinți. Ori au fost schingiuiți și uciși, ca preoții ortodocși din Ardeal.

Se pare că slujitorii ordinii comuniste aveau stilul lor de a proceda și nu le plăceau autodenunțătorii. Așa a pățit filosoful Constantin Noica. Văzând că toți cunoscuții și prietenii săi au fost arestați, s-a predat singur la Securitate, fiind însă dat afară. A fost însă arestat pentru alte motive, la care altfel nici nu s-ar fi gândit. A mărturisit firește tot ce i s-a cerut și, o spunea cu tot regretul, i-a

tras după el și pe alții. Dar despre credință nu l-a întrebat nimeni, nici la închisoare și nici după eliberare. Faptul că nu făcea mărturisiri de credință, fiind de-acuma sătul de ecurile pe care le-ar fi stârnit acestea, cum a procedat, de exemplu, N. Steinhardt, i-a determinat pe mulți să considere că Noica “nu prea le avea cu credința”. Cei care l-au cunoscut mai bine știu că mergea frecvent la biserică, fără să stea însă la slujbe, că el a fost cel care l-a îndrumat pe Steinhardt către Mănăstirea de la Rohia, că el însuși a insistat să fie înmormântat la schitul de la Păltiniș și, mai mult, că punctul de plecare al cercetărilor sale, deschise de prietenul său Mircea Vulcănescu, mort în închisoarea de la Aiud, despre rostirea filosofică românească, l-a constituit *Prologul la Evanghelia după Ioan*, cu toate traducerile sale românești.

N-ar trebui să uităm în acest context nici de mărturisirea păcatelor, care ține tot de credința, declarată sau nu, în iertarea lor. Ateștii comuniști, în mod paradoxal, blamau cu stăruință noțiunea de “păcat”, pe considerentul că omul trebuie să fie liber să facă orice îi dictează propria lui conștiință, dar, pe de altă parte, în închisorile comuniste, deținuții erau schingiuiți pentru a mărturisi acțiuni dușmănoase față de regimul comunist, pe care aceștia nici nu le săvârșiseră. Și, tot paradoxal, deținuții creștini, care obișnuiau să se spovedească preoților pentru păcatele săvârșite, preferau să moară decât să facă mărturii false în fața tortionarilor.

Se pare că lupta împotriva creștinismului, care astăzi ia uneori forme aberante, urmărește discreditarea credincioșilor prin diferite mijloace financiare, legislative, care îi obligă, pentru obținerea unor avantaje, a unor drepturi sau chiar pentru supraviețuire, să comită, contra credinței lor, cât mai multe păcate (fapte nepenalizabile juridic, dar inadmisibile din perspectivă creștină: să nu spună tot adevărul sau chiar să mintă prin anunțuri sau reclame false, promisiuni nerealistice sau nerespectate, penalizări nedrepte, favorizări, decizii incorecte, plus alte păcate capitale sau nu, ca zgârcenia, risipa, trândăveala, trufia și alte asemănătoare).

Nu ne substituim Bunului Dumnezeu și nici nu ne considerăm favorizați de Duhul Adevărului, dar sunt persoane care, prin faptele lor, fără nici o mărturisire publică de credință, și-au dovedit cu prisosință convingerile lor religioase. Din această cauză, ne place sintagma, folosită uneori, aceea de “mărturia faptelor”. “Faptele lui stau mărturie a dreptei sale credințe.” Mai ales că, în zilele noastre de proliferare a falșilor profeți, apar adesea și falșii mărturisitori de credință, care se bat cu pumnii în piept și se laudă cu daniile lor, viețile acestora fiind însă pilde ale unor comportamente străine de orice credință.

Mărturia de credință a oricărui om, ca și mărturia faptelor sale, nu ține de slaba noastră putere de judecată. Și nu trebuie să uităm niciodată cuvintele Mântuitorului care ne spunea că numai mărturia Lui este adevărată, căci numai El știe de unde a venit și unde se duce (*unde veni et quo vado*).

Acad. Alexandru Surdu,
președintele Secției de psihologie, filosofie, pedagogie și teologie a Academiei Române

S-a sfințit locul mănăstirii închinat martirilor de la Canal

Au început lucrările de construcție a paraclisului cu hramul “Sfântul Iustin Martirul și Filosoful”, precizează Biroul de comunicare al Eparhiei Tomisului. Ridicarea paraclisului reprezintă prima etapă cu privire la construcția mănăstirii cu hramul “Sfinții Români” și întru pomenirea martirilor de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, siliți la muncă zilnică, privare de hrană și alte inimaginabile umilințe fizice. Numărul deținuților politici care timp de patru ani (1949-1953) au muncit la construirea acestui canal depășește 30.000, iar numărul celor care au trecut la Domnul, înregistrat “oficial”,

este de 2.000, deși în realitate este cu mult mai mare. Întru pomenirea acestor martiri, IPS Arhiepiscop Teodosie a sfințit locul unde se va ridica mănăstirea de la Poarta Albă, întrucât aici a fost principala colonie a deținuților politici dintre cele 14 care erau pe tot traseul canalului. Au participat sute de credincioși și patru supraviețuitori ai închisorilor comuniste: pr. Gheorghe Oancea, George Cușa, Vlad Nicolau (Puiu) și Ion Negoită, iar pr. Iustin Pârveu, supraviețuitor al muncii de la canal, nu a putut fi prezent din cauza unor probleme medicale. (I.B.)

Eurodeputații PPE din 10 țări, inclusiv România, denunță discriminările împotriva central și est-europenilor

Liderii unui număr de 10 delegații naționale din grupul europarlamentar PPE, inclusiv cea română, i-au trimis joi o scrisoare președintelui Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso, în care își exprimă îngrijorarea față de numeroasele acte de discriminare comise împotriva cetățenilor central și est-europeni, transmite Agerpres.

Scrisoarea este semnată de șefii delegațiilor din România, Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Polonia, Slovacia și Slovenia, co-inițiatorii fiind șeful delegației poloneze în PPE, Jacek Saryusz-Wolski, și cel al delegației ungare, András Gyürk. Din partea delegației române în grupul PPE, scrisoarea este semnată de șeful delegației, Theodor Stolojan.

Eurodeputații PPE din țările amintite îi solicită Comisiei Europene să-și intensifice măsurile contra actelor de discriminare comise la adresa central și est-europenilor. Este amintit cazul website-ului Partidului olandez al Libertății (PVV), creat pentru depunerea de plângeri de către cetățenii olandezi contra est-europenilor aflați în Olanda, și lansarea unui site de către partidul flamand de extremă-dreapta Vlaams Belang, îndreptat contra tuturor migranților. De asemenea, eurodeputații respectivi condamnă recenta decizie a Elveției de a reintroduce o cerere de autorizare

pentru unele categorii de permise de rezidență pentru lucrătorii provenind din opt state intrate în Uniunea Europeană în mai 2004.

“Credem că aceste acte discriminatorii contravin valorilor europene ale demnității umane, libertății, egalității, statului de drept și respectării drepturilor omului și că aceste măsuri inacceptabile fac din central și est-europeni cetățeni de mîna a doua, ceea ce riscă să distrugă însăși baza Uniunii – egalitatea tuturor cetățenilor UE. Nu putem accepta nici o formă de discriminare nici în interiorul, nici în afara UE. Aceste măsuri discriminatorii creează precedente periculoase și ar putea încuraja forțe politice extremiste să folosească măsuri similare contra cetățenilor central și est-europeni. Acest lucru ar putea avea consecințe periculoase, precum consolidarea xenofobiei, extremismului și a mișcărilor de extremă-dreapta, și ar crea divizări adînci între statele europene, slăbind astfel UE în ansamblul său”, menționează liderii celor 10 delegații naționale PPE amintite.

În final, ei îi solicită președintelui CE Jose Manuel Barroso să își intensifice măsurile contra actelor de discriminare, să ia poziție împotriva folosirii dublelor standarde și să își folosească întreaga putere pentru a exercita presiune asupra “tuturor mișcărilor, forțelor politice și chiar state” pentru a pune capăt actelor de discriminare.

Tot mai mulți oameni trăiesc singuri

Potrivit unei cercetări de piață efectuată de Euromonitor International, numărul persoanelor care locuiesc singure, la nivel global, cunoaște în prezent o adevărată explozie. Dacă, în 1996, aproximativ 153 de milioane de oameni locuiau singuri, în 2011, numărul lor a ajuns la 277 de milioane – o fulminantă creștere cu 55 de procente. În State-

le Unite, aproape unul din șapte adulți locuiește singur, adică 27% din totalul populației. În Marea Britanie, procentul ajunge la 34. În Olanda și Germania, proporția celor care nu își împart casa cu cineva este chiar mai ridicată de atât. Cel mai mare procent de populație care trăiește singură se înregistrează în Suedia: 47%. Urmează Norvegia, cu 40%.

Locuitorii țărilor scandinave, se subliniază în amplul material de pe SemneleTimpului.ro, sunt avantajați de faptul că politicile de stat protejează cetățenii de cele mai dificile aspecte ale traiului de unul singur. În Japonia, unde în mod tradițional viața este centrată

pe familie, circa 30% dintre locuitori trăiesc singuri, lucru valabil mai ales în dreptul celor de la oraș. Interesant este și modul în care această tendință se reflectă în funcție de sex și vârstă. În SUA, de pildă, femeile sunt cele care aleg cel mai des să locuiască singure. Numărul lor ajunge la 18 milioane, comparativ cu cel al bărbaților, care se oprește la 16 milioane. Cea mai mare parte a celor care aleg să locuiască singuri (peste 16 milioane) au vârsta cuprinsă între 35 și 64 de ani. Cei mai în vârstă constituie circa 11 milioane din totalul celor care stau singuri. Tinerii adulți (între 18 și 34 de ani) numără în prezent peste 5 milioane, comparativ cu 500.000 câți erau în ani 1950.

Sociologii consideră, în general, că această mutare de ordin practic reflectă o transformare socială. Traiul de unul singur ne influențează modul în care ne înțelegem pe noi înșine și cele mai intime relații ale noastre. Și ne modelează felul în care ne construim orașele și ne dezvoltăm economiile, scrie Eric Klinenberg într-un articol de fond publicat de ziarul britanic The Guardian. În privința cauzelor acestui fenomen se intuiește amestecul a cel puțin trei elemente: creșterea puterii economice, dezvoltarea unui anume cult al individului și revoluția tehnologiilor de comunicare. (D.V.)

În Kazakhstan 579 de Biserici și comunități religioase interzise

Noua lege a religiilor din Kazakhstan interzice 579 de grupuri religioase, inclusiv comunități protestante, grupuri musulmane, secte, dacă au sub 50 de membri înregistrați. Autoritățile au scris comunităților afectate, spunându-le să urmeze noilor legi sau să se desființeze. Au un an să împlinească noile cerințe, dar și până atunci, orice grup religios cu sub 50 de persoane nu poate să își desfășoare slujbe în mod public.

Reverendul Vyacheslav Melnik, pastor al Bisericii Harului din Shakhan, districtul Shaktinsk (Karaganda), a spus că poliția l-a informat de noua lege. “Acum credincioșilor noștri le este teamă de fiecare dată când se strâng pentru cult”, a spus el. Mai mulți lideri au protestat că legea violează libertatea religioasă. Dar și după proteste guvernul a rămas neschimbat în poziție, susținând că noua lege apără țara de terorismul religios. Oricine refuză să se înregistreze sau celebrează public serviciile religioase, fără să aibă numărul minim cerut, va fi pedepsit. O primă victimă este Aleksei Asetov, conducătorul adunării baptiste din Ekibastuz. Pentru neînregistrarea comunității a fost amendat cu 3.000 de dolari, echivalentul salariului mediu pe 18 luni. Pastorul are 10 copii și riscă închisoarea și confiscarea averii.

Președintele țării, Nursultan Nazarbayev, a susținut adoptarea legii la sfârșitul anului trecut, susținând contracararea extremismului islamic. Suferă însă și alte grupuri religioase, iar în public însemnele religioase nu mai pot fi afișate, inclusiv vălul islamic. Biserica Ortodoxă Rusă și comunitatea islamică tradițională Kazakhstanului nu sunt afectate de noua lege. Religiile care vin din exteriorul țării trebuie să aibă în țară minim 5.000 de membri ca să fie acceptate. Catolicii sunt în număr de aproximativ 250.000 din populația de 15 milioane. (D.V.)

Avocatul pastorului iranian condamnat la nouă ani de închisoare

Avocatul musulman din Iran care îl reprezintă pe pastorul condamnat la moarte pentru credința sa creștină (în baza legii islamice sharia, convertirea fiind un delict ce se pedepsește cu moartea) a fost condamnat la nouă ani de închisoare, urmând să își înceapă în curând perioada de detenție. Mohammad Ali Dadkhah a declarat pentru The Guardian că a fost condamnat “pentru acțiuni împotriva securității naționale, pentru propagandă împotriva regimului și pentru păstrarea acasă de cărți interzise”.

Jordan Sekulow, director executiv la Centrul American pentru Drept și Justiție, a declarat la 4 mai pentru CNA că aceasta ridică semne grave de întrebare privitor la soarta lui Yousef Nadarkhani, pastorul creștin pe care îl reprezintă Dadkhah. Nadarkhani este închis din 2009, când a fost arestat după ce s-a plâns autorităților locale că fiul său a fost forțat să citească din Coran la școală. A fost condamnat la moarte pentru apostazie. Curtea de apel a acceptat pretenția pastorului că nu a fost niciodată musulman ca adult (el cerând în acest motiv să fie scutit de pedeapsa prevăzută de sharia), dar i-a spus că, în urma părăsirii credinței strămoșilor săi, are două variante: să renege credința creștină sau să moară.

În ciuda amenințărilor cu execuția, Nadarkhani a refuzat să renunțe la credința sa. Acum, dacă Dadkhah va fi închis, a spus Sekulow, “Nadarkhani va rămâne fără avocat”.

Mai mult, “există pericolul ca nici un alt avocat să nu îi mai accepte cauza, de teama de a nu fi închiși sau dați afară din barou”. Sekulow crede că Iranul a pornit să îi reducă la tăcere pe toți avocații care apără drepturile omului în această țară.

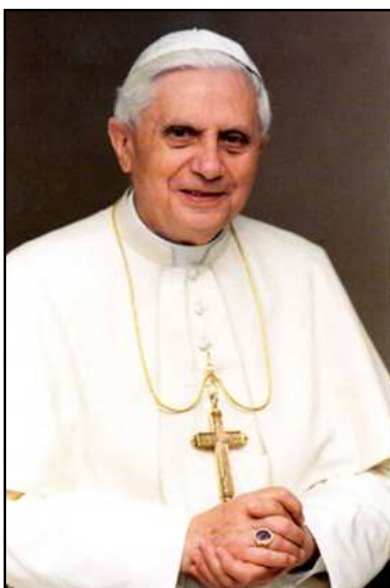
În ultimii ani, Dadkhah a reprezentat și alți activiști iranieni pentru drepturile omului, 12 creștini fiind judecați în Duminica Paștilor în același tribunal unde Nadarkhani a fost condamnat la moarte.

Avocatul nu este doar condamnat, ci i s-a și interzis să mai practice avocatura pentru zece ani. Aceasta “arată doar că în Iran nu există respect pentru drepturile omului”, susține Sekulow. (V.V.)

„Timpul bolii poate fi transformat într-un timp al harului“

Papa Benedict al XVI-lea a subliniat importanța Tainei Sfântului Maslu în mesajul transmis cu o lună înainte de sărbătorirea Zilei Internaționale a Bolnavilor. Această celebrare constituie un prilej pentru creștinii din întreaga lume și nu numai pentru a fi alături de cei suferinzi. Taina Sfântului Maslu reprezintă o modalitate semnificativă prin care creștinii care sunt bolnavi pot primi vindecare. De aceea, Papa Benedict al XVI-lea a subliniat ideea că această Taină nu reprezintă o ierurgie și că este nevoie de mai multă atenție cu privire la ea din partea creștinilor din zilele noastre.

Taina Sfântului Maslu este utilizată într-un mod diferit în Biserica Romano-Catolică față de Biserica Ortodoxă. Înainte de Conciliul Vatican II (1962-1965), Taina Maslului era denumită extrema unctio și era adresată doar persoanelor creștine aflate pe patul de moarte. După acest conciliu important, optica apuseană s-a modificat în această privință, iar Taina a început să fie administrată și persoanelor în vârstă care nu se aflau neapărat aproape de momentul trecerii la cele veșnice. Papa Benedict al XVI-lea a subliniat de altfel faptul că această Taină poate fi administrată în “diverse situații în care oamenii sunt bolnavi, dar nu doar atunci când un creștin se află la finalul existenței sale”. Episcopul Romei a specificat, de asemenea, că ungerea cu untdelemn sfințit amintește de “tainele care s-au petrecut pe Muntele Măslinilor”, și anume atât rugăciunea rostită de Iisus în Grădina Ghetsimani, cât și Înălțarea Sa la ceruri. Astfel, untdelemnul sfințit oferă “putere și mângâiere, dar, în același timp, trimite către momentele aflate dincolo de boală, și anume spre abolirea ei totală

în Împărăția cerurilor”. Afirmatia aceasta respectă gândirea teologică romano-catolică, care consideră Taina Maslului ca pregătind creștinul mai mult pentru trecerea la cele veșnice, decât ca oferindu-i vindecare atât trupească, cât și sufletească pentru a-și continua existența pământească, așa cum consideră Biserica Ortodoxă. Un aspect fundamental al mesajului Papei Benedict al XVI-lea constă în legătura intrinsecă dintre Taina Sfântului Maslu și cea a Pocăinței. Episcopul Romei a afirmat că atunci când o persoană bolnavă își mărturisește păcatele în fața preotului, “timpul suferinței sale, în care poate fi tentat să se abandoneze în mâinile descurajării și deznădejzii, poate fi transformat într-un timp al harului”. De asemenea, un alt aspect interesant al mesajului Papei Benedict al XVI-lea constă în faptul că Tainele Maslului și Euharistiei “cunosc completarea lor naturală în comuniunea euharistică. (...) Împărtășania primită

în perioada bolii asociază creștinul care a devenit părtaș Trupului și Sângelui lui Hristos Jertfei pe care Hristos Însuși a oferit-o Tatălui pentru mântuirea tuturor”. Această frază frumoasă, inspirată de teologia chiriliană a jertfei și kenozei lui Hristos, reprezintă o încununare minunată a unui mesaj inspirat adresat Zilei Internaționale a Bolnavilor. În privința utilității pastorale a mesajului, amintim un singur element: dorința Papei ca persoanele bătrâne și cele bolnave să poată “avea posibilitatea de a primi frecvent Sfânta Împărtășanie”, un deziderat important pentru orice Biserică creștină cu o pastorație activă.

**Adrian Agachi
Ziarul Lumina**

Comunitatea Sant' Egidio aniversează 44 de ani

Comunitatea catolică Sant' Egidio din Roma a organizat cea de-a 44-a aniversare a ei. La aniversarea Comunității Sant Egidio participă toți membrii acestei mișcări, episcopi catolici, precum și numeroși invitați și delegați ai diferitelor Biserici creștine. Întâlnirea de anul acesta se desfășoară sub tema “Creștini și păstori pentru Biserica de mâine”. “Au loc conferințe urmate de discuții care vor scoate în evidență importanța lucrării Bisericii astăzi, într-o lume secularizată și lipsită de speranță. Se va accentua, de asemenea, rolul Bisericilor creștine în propovăduirea adevărului relevant, cel propovăduit de Mântuitorul Iisus Hristos, cât și intensificarea comuniunii și iubirii între creștini. Pe parcursul întâlnirii, episcopii din diferite locuri ale lumii vor avea posibilitatea să-și împărtășească din experiența lor pastorală, experiență pusă în slujba Bisericii ca instituție, dar și în folosul, ajutorul și sfințirea credincioșilor”. Mulți dintre ei vor veni din zone ale globului aflate în conflict sau din zone în care creștinii sunt încă persecutați și vor aduce astfel mărturia unei Biserici care suferă alături de credincioșii ei”, a declarat, pentru Radio TRINITAS, PS Episcop Visarion al Tulcii, delegatul Bisericii noastre la această manifestare.

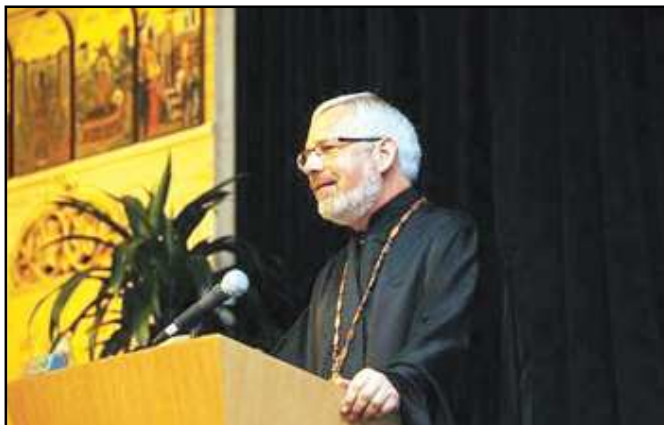
Comunitatea Sant' Egidio s-a născut la Roma în

anul 1968, la dorința Conciliului Vatican II, ca o mișcare bisericească misionară a laicului catolic. Astăzi, comunitatea își desfășoară activitatea în circa 73 de țări de pe toate continentele și are în jur de 60.000 de membri. În centrul vieții acestei mișcări se află valorile evanghelice, precum răspândirea iubirii creștine, mila și ajutorarea celor aflați în nevoie.

Marius Nedelcu, Ziarul Lumina

„Trebuie să redevenim o Biserică misionară“

Părintele John Jillions (foto) a fost numit secretar al Bisericii Ortodoxe din America (OCA) în luna octombrie a anului 2011. Alegerea sa nu a fost deloc una surprinzătoare, având în vedere lucrarea pastorală și academică pe care a îndeplinit-o cu succes în ultimii ani. Un interviu a fost realizat recent cu pr. Jillions și postat pe site-ul oficial al OCA. Întrebat cum reușește să facă față noii sale misiuni de secretar, părintele Jillions a spus că “acest rol îmi pune la

greă încercare fiecare aspect din experiența și educația pe care am primit-o. Este cea mai dificilă lucrare pe care am întreprins-o vreodată. Însă, prin harul lui Dumnezeu, diversitatea lucrării se potrivește cu diversitatea vieții mele, astfel încât o pot îndeplini în mare măsură. Și, așa cum mi-a spus un episcop acum nu mult timp, secretarul este asemenea uleiului care ajută mai multe părți ale unui mecanism să funcționeze bine împreună. A fi secretar înseamnă să faci acele lucruri care nu se observă, dar sunt importante pentru ca organismul pe care îl slujești să funcționeze bine”. Întrebat care este misiunea principală a Bisericii Ortodoxe din America în momentul de față, părintele Jillions a oferit un răspuns surprinzător: “Așa cum spunea părintele Thomas Hopko, trebuie să purtăm “crucea colaborării” în fiecare moment pentru a putea construi templul viu al lui Dumnezeu. Ne aflăm ca ortodocși într-un punct de răscruce al istoriei noastre americane. Am putea să ne întoarcem spatele unii altora pentru a îmbrățișa propriul brand singular sau am putea construi o Biserică cu adevărat unită care recunoaște și crește pe baza darurilor particulare ale fiecăruia dintre noi. De fapt, Biserica Ortodoxă reprezintă o minoritate aproape insignifiantă pe acest continent. Încă nu am propovăduit mesajul nostru continentului nord-american și nici nu o să o putem face dacă rămânem ca până acum. Trebuie să redevenim o Biserică misionară”. (V.I.)

Internetul, a cincea putere mondială

Dacă rețeaua internet ar fi o țară, ar fi pe cale să devină a cincea putere economică mondială în următorii patru ani, după Statele Unite, China, Japonia și India, dar în fața Germaniei, arată un studiu al biroului de strategie Boston Consulting Group. Peste patru ani vor exista 3 miliarde de internauți în lume, față de 1,9 miliarde în 2010, iar economia internet urmează să reprezinte 4.200 miliarde de dolari numai în țările G20 (grupul statelor cele mai dezvoltate), aproape dublu față de nivelul din 2010, arată studiul bazat pe trei ani de anchete desfășurate în circa 50 de țări. Această dezvoltare este pusă de analiști îndeosebi pe seama a două tendințe: accesul la internet pe telefoanele mobile și internetul “social”. “Și din punct de vedere economic, în multe țări, printre care China, Germania, Turcia și Franța, întreprinderile care au conexiuni cu clienții prin internet și-au mărit vânzările mult mai repede”, subliniază studiul.

Un istoric agnostic susține existența lui Isus

Într-o societate în care unii încă neagă holocaustul și alții se îndoiesc de originile președintelui american, un istoric agnostic demonstrează existența lui Iisus Hristos. Cartea scrisă de istoricul american Bart D. Ehrman se numește “Iisus a existat cu adevărat?” (“Did Jesus really exist?”) și are 3 părți. Prima parte cuprinde dovezi istorice ale existenței lui Iisus Hristos, a doua parte demontează cele mai multe dintre argumentele celor care afirmă că Iisus nu a existat, iar a treia parte creionează portretul persoanei istorice Iisus Hristos. Ehrman declară că argumentele celor care susțin că existența lui Iisus ar fi un mit sunt în mare plauzibile, dar reușește să aducă contra-argumente. Ehrman admite că Iisus nu a fost menționat în sursele istorice romane ale vremii, nici nu există dovezi arheologice, dar el argumentează că nici alte persoane importante, precum Pilat din Pont, nu apar. Cu privire la sursele creștine în care este prezentat Iisus și în care este relatată viața Sa, cei ce susțin că Iisus ar fi un mit pretind că evangheliile au fost scrise la mult timp după moartea lui Iisus și că celelalte cărți ale Noului Testament au fost scrise de oameni care nu l-au cunoscut pe Iisus personal. Ehrman răspunde acestei afirmații cu faptul că Apostolul Pavel îl cunoștea pe ruda lui Iisus, Iacob, și pe cel mai apropiat ucenic al lui, Petru. “Dacă Iisus nu ar fi existat, s-ar înțelege că ruda Sa ar ști lucrul acesta, nu? Cred că însăși existența lui Pavel este un argument pentru existența lui Iisus”, a declarat Ehrman pentru National Public Radio.

La argumentul că Iisus ar fi fost copiat după zeii păgâni ai vremii, istoricul răspunde cu faptul că nu există exemple cu zei născuți din fecioară, care au murit ca să mântuiască lumea de păcat sau care au fost înviați din morți. Ultimul și cel mai important argument pe care îl aduce istoricul este acela al caracterului lui Iisus. “Era de așteptat ca Mesia să își înfrângă dușmanii – și dacă inventezi un Mesia, ai face unul puternic. Nu cred că ai inventa un Mesia care este umilit, torturat și ucis de dușmanii Săi”, a afirmat Ehrman pentru Fall from Grace. (C.N.)

Avem evoluționismul: ce facem cu el?

De ceva vreme, se tot discută despre oportunitatea prezenței teoriei lui Darwin în manualele școlare.

Instanțe europene, instituții de stat, asociații civice sau persoane în nume propriu vin cu o serie de soluții, unele deosebit de radicale care ne pun în oarece încurcătură.

Nu de puține ori, această dispută este tranșată în chip maniheist, după o logică simplistă, de tip sau-sau. Se uită faptul că în materie de educație trebuie lucrat mai nuanțat, mai echilibrat, și că trebuie legate și semnificate lucrurile după repere ce depășesc dileme sau certuri conjuncturale.

Ne pune pe gânduri, în primul rând, faptul că nu cei în cauză (specialiștii în științele naturii, profesorii de biologie) au fost cei care au avut posibilitatea să-și spună părerea. Ca și în alte cazuri, o serie de oameni politici sau activiști contemporani (inclusiv de la nivelul Consiliului European) au fost primii care au denunțat faptul că perspectiva evoluționistă ar fi chipurile periclitată de cea „creaționistă”. Iar acest lucru a fost tranșat dihotomic, prin excludere, contrapunându-se ceva cu altceva, măsura „corectivă” având mai degrabă un iz politic și mai puțin unul argumentat deontologic și științific.

Trebuie spus că la nivelul curriculumului școlar e necesar să se transleze o seamă de teorii științifice pe care comunitatea academică le pune la dispoziție la un moment dat. Explicația științifică evoluează în timp, are o dinamică a ei, paradigmele completându-se unele cu altele, prelungindu-se sau înlocuindu-se atunci când e cazul. *Savoir*-ul poate fi înțeles ca o sumă de „ipoteze de lucru” ce pot conduce undeva; e un fel de „schelărie” la care putem renunța după o (mai) temeinică edificare. Teoria științifică e un construct explicativ ce are o „viață” aparte - uneori destul de scurtă, comportă o anumită doză de relativitate, exprimă un anumit nivel de cunoaștere la care a ajuns omenirea. A nu ține cont de acest lucru înseamnă să aluneci într-un soi de dogmatism științific, de totalitarism epistemologic la fel de dăunător ca toate celelalte (social, economic, spiritual). Nu de puține ori s-a ajuns la această stare de supremație prin care toate celelalte moduri de gândire sau de acțiune să fie rescrise, filtrate printr-o singură teorie (a se vedea, în acest sens, tratatele de filozofie de la noi, din deceniile trecute, unde „trona” doar materialismul dialectic și istoric iar „restul” în materie de reflecție era „aureolat” de filosofia marxistă). În acest sens, chiar și evoluționismul, ca simplă teorie, a avut poate de suferit sfârșind într-o ideologie, pentru că a fost instrumentalizat și utilizat în chip exagerat/interesat de regimurile sociale ce făceau apologia materialismului și ateismului. Când cunoașterea este ideologizată apar astfel de fenomene de aglutinare forțată, de supradimensionări, de ocultări sau epurări care nu au de a face cu spiritul de căutare a ființei libere.

Considerăm că este dreptul biologilor de a decide în conformitate cu ce paradigmă explicativă să se configureze disciplina pe care o predau. Dacă aceștia au ajuns la concluzia că, pentru anumite secvențe din realitatea vie, evoluționismul (clasic sau amendat) dă încă răspunsuri plauzibile la ceea ce ei încearcă să-și explice, atunci să-i lăsăm să meargă (și) pe această pistă. După câte știm, evoluționismul nu-i singura cheie explicativă pe

care biologii o utilizează. Cercetările din acest domeniu au evidențiat și alte resorturi ale apariției și dezvoltării biologicului. Mărturiile paleontologice scot la iveală realități destul de complexe care nu pot fi explicate printr-o singură teorie – fie ea și evoluționistă (mai ales evoluționistă!). Nu cred ca e cazul să dăm lecții biologilor ce să propună într-un manual de biologie, după cum nu trebuie să indicăm profesorilor de religie ce conținuturi să fie cuprinse în manualele de religie. Fiecare disciplină școlară trebuie să aibă autonomia de a pune în lumină acele cadre explicative sau argumentative care sunt specifice cunoașterii din domeniul respectiv. Fiecare materie de învățământ poate întrebuița sau accentua un mod sau altul de raportare la realitate (prin cunoaștere, reflecție, introspecție, credință) în concordanță cu un temei ce o definește, îi dă cuprindere și tărie explicativă. Adevărul are multe fețe și spre el ajungem pe mai multe căi – și prin știință, și prin credință.

În panoplia de comportamente ce se cer a fi fasonate în școală trebuie să fie prezente atât raționalitatea, cât și sensibilitatea, credința și comportamentul persoanelor. De aceea, alături de Biologie, Chimie, Fizică etc. trebuie să coexiste și Religia, Literatura, Muzica etc. Și nu printr-o logică disonantă și exclusivistă, ci printr-o simfonie și stimulare reciprocă (în sensul că, de pildă, prin Religie se poate cultiva și rațiunea, iar prin Fizică și sensibilitatea...). Toate aceste discipline își au rostul lor formativ, și nu este bine să le plasăm în opoziție unele față de altele. Mai mult, ar trebui să armonizăm, să punem în lumină diverse „fante” de rezonanță care în mod indubitabil există între ele (personal, am văzut un manual de biologie creștină, în care explicația dinamicii și diferențierii materiei vii nu venea în contradicție cu ideea de divinitate).

Ni se pare de rău augur decretarea din exterior a eliminării din manuale a unor teorii din rațiuni ideologice sau de conștiință individuală sau colectivă. Dacă ar fi să ne ghidăm după acest reper, multe platforme ideatice ar trebui scoase din manualele școlare. Măcar din motive istorice, unele concepții trebuie menționate sau descrise în calitate de episoade ale cunoașterii. Elevii au nevoie de cadre polimorfe de știință și de conștiință, pentru ca, pe această bază, să ajungă la zări înalte de înțelegere, edificare, realizare.

prof. univ. Constantin Cucos

Muntele Athos dezmințe informațiile despre intenția sa de a rupe relațiile cu statul grec

Sfântul Munte Athos a dezmințit informațiile apărute la începutul acestei luni în mass-media greacă și rusă privind intenția sa de a rupe relațiile cu statul grec din cauza conflictului generat de noile măsuri anticriză ale autorităților elene care includ taxarea proprietăților imobiliare monastice din afara peninsulei Athos, informează site-ul rus pravoslavie.ru, citând surse elene.

Reprezentanții și egumenii celor 20 de mănăstiri din Sfântul Munte, reuniți la 14 mai într-o nouă reuniune extraordinară pentru a discuta supraviețuirea Athosului în condițiile impunerii ultimelor măsuri fiscale, au calificat drept "iresponsabile" informațiile apărute în mass-media despre o posibilă ruptură definitivă a relațiilor dintre comunitatea athonită și statul elen, dar și-au exprimat nemulțumirea față de "amestecul ilegal în afacerile Athosului din partea autorităților Greciei".

O primă reuniune pe subiectul măsurilor fiscale a avut loc la începutul lunii mai, în urma acesteia în presa greacă și cea rusă apărând informații conform cărora Sfântul Munte Athos intenționează înghețarea relațiilor cu statul grec, dacă autoritățile elene vor menține aceste măsuri. Eho Moskvi informa la acea dată că o nouă întâlnire a stareților mănăstirilor din Athos va avea loc la 14 mai și, dacă guvernul elen va ignora solicitările Sfântului Munte, atunci relațiile cu statul grec vor fi rupte complet, iar comunitatea athonită va solicita sprijin și ajutor din partea țărilor slave care au mănăstiri în Sfântul Munte, adică Rusiei, Serbiei, Bulgariei.

"Sfântul Munte Athos este parte integrantă a statului grec și pentru rezolvarea problemelor sale încearcă să concluzeze constructiv cu reprezentanții acestuia", se arată într-un comunicat adoptat la sfârșitul reuniunii din 14 mai, care subliniază totodată că athoniții sunt alături de poporul grec în condițiile crizei generale, duhovnicească și economică.

Comunitatea athonită ține să precizeze însă, în legătură cu măsurile fiscale, că "Sfântul Munte reprezintă o entitate duhovnicească unică, legată printr-o unitate milenară indisolubilă, pe care ctitorii Sfintelor Mănăstiri au înzestrat-o cu proprietăți agricole dincolo de granițele sale, pentru a putea să supraviețuiască și să-și îndeplinească misiunea istorică și duhovnicească".

"Sfântul Munte i-a ajutat pe greci în momentele critice ale istoriei lor, au contribuit la lupta lor pentru renaștere națională și au acordat ajutor nu numai duhovnicesc, ci și material. După eliberarea Sfântului Munte de sub jugul otoman, guvernul grec a apreciat importanța Athosului și a recunoscut regimul său istoric de administrare independentă într-un articol special din Constituția Greciei și într-o declarație specială adresată Uniunii Europene. Toate aceste documente prevăd menținerea unui regim fiscal special pentru proprietățile athonite", se subliniază în același comunicat.

Reprezentanții celor 20 de mănăstiri din Sfântul Munte atrag atenția că, "în ultima vreme, are loc un amestec ilegal în afacerile Muntelui Athos din partea autorităților Greciei", că "a fost încălcat statutul special al Sfântului Munte și au fost introduse taxe exorbitante pentru proprietățile imobiliare ale mănăstirilor athonite, ale căror venituri abia ajung pentru întreținerea clădirilor mănăstirești, supraviețuirea călugărilor și găzduirea pelerinilor".

În consecință, egumenii din Sfântul Munte se adresează conducerii politice a Greciei cu solicitarea de a nu aduce modificări în statutul existent privind regimul de impozitare pentru Muntele Athos, exprimându-și speranța în soluționarea corectă a acestei probleme.

O controversată conferință organizată de Vatican a fost anulată

O conferință științifică ce a născut controverse, având ca temă cercetarea pe celule rădăcină și având ca organizator principal Academia Pontificală pentru Viață, ce ține de Vatican, a fost anulată cu doar o lună înainte de data când era programată. "Sunt foarte încântat că Biserica a evitat o greșeală majoră, care ar fi semănat confuzie între credincioși pe termen lung", a declarat pentru CNA un membru al Academiei Pontificale, care a cerut anonimitatea.

Cel de-al treilea Congres Internațional despre Cercetarea Responsabilă pe Celule Rădăcină era programat pentru perioada 25-28 aprilie, în Vatican, la final fiind prevăzută o întâlnire a participanților cu Papa Benedict al XVI-lea. Principalul vorbitor ar fi fost George Daley, de la Institutul pentru Celule Rădăcină din Harvard, care folosește celule rădăcină embrionice în cercetările sale. Biserica Catolică susține însă că cercetarea care implică embrioni nu este etică, implicând distrugerea de vieți umane. "Duhul Sfânt s-a arătat desigur prezent prin acei membri care au atras atenția asupra ambiguității alegerii vorbitorilor. Mă rog și sper că se vor revizui criteriile în baza cărora se planifică aceste congrese", a spus sursa nenumită. Evenimentul de patru zile ar fi trebuit să îi aibă ca vorbitori și pe Alan Trounson de la Institutul Californian pentru Medicină Regenerativă, și pe John Wagner de la Institutul pentru Celule Rădăcină al Universității din Minnesota. Ambii sunt susținători publici ai cercetării pe embrioni. "Vestea anulării Congresului aduce liniște multor membri ai Academiei Pontificale pentru Viață, care simt că prezența în program a unora dintre vorbitori, dedicați cercetării pe celule rădăcină embrionice, ar fi fost o trădare a misiunii Academiei și un scandal public", a declarat un alt membru al Academiei, de asemenea sub protecția anonimatului. Celulele rădăcină pot genera peste 200 de tipuri de țesuturi umane. Versatilitatea lor incredibilă indică potențialul pe care îl au de înlocuire a țesuturilor în numeroase boli. Biserica Catolică aprobă cercetarea cu celule rădăcină, dar nu dacă sunt obținute prin distrugerea de embrioni. Alternativa morală este folosirea celulelor rădăcină "adulte", luate din placenta sau cordonul ombilical, la naștere. Oficialii ai Academiei Pontificale pentru Viață au apărut anterior prezența unor cercetători pe celule embrionice. În viziunea lor, oamenii de știință în cauză sunt experți în problemă, inclusiv pentru tema celulelor rădăcină adulte, nefiind vorba de folosire a conferinței pentru promovarea unor puncte de vedere opuse învățăturii Bisericii Catolice. Conferința ar fi urmat să fie organizată și în colaborare cu Fundația Jerome Lejeune, cu Asociația Medicilor Catolici și cu Comitetul Consultativ de Bioetică din Monaco. Vorbitorilor li s-a trimis o notificare despre anularea evenimentului, promițându-se ulterior o scrisoare explicativă. Statutul Academiei precizează la articolul 6 că Academia poate coopera cu specialiști ne-catolici și ne-creștini, dar doar dacă aceștia "recunosc că demnitatea omului și inviolabilitatea vieții umane de la concepere la moartea naturală, după cum spune Magisterul Bisericii, este temelia morală esențială pentru știință și medicină". (Catalica.ro)

Caiete cu Stalin pe copertă, din seria “Mari personalități ale Rusiei”

Caiete școlare cu Stalin pe coperta se vând în magazinele din Moscova, în cadrul seriei ‘Mari personalități ale Rusiei’. Dictatorul este înfățișat în uniformă de paradă, cu toate ordinele militare pe piept.

Autoritățile ruse condamnă inițiativa, însă nu pot interveni, notează Newsru.com. Caietele se vând în serie de cinci: în afară de Stalin, există caiete cu Împărăteasa Ekaterina a II-a, academicianul Koroliov, mareșalul Kutuzov și compozitorul Rahmaninov. Pe penultima pagină a caietului cu Stalin cumpărătorul poate citi o biografie amanunțită a fostului dictator, completată cu mai multe fotografii din perioade de viața diferite. În același timp, există și fotografii din GULAG, cu deținuți și turnuri de control.

În prezentare se spune ca Stalin a fost “o personalitate controversată și nu doar pentru istoria Rusiei, ci și pentru cea mondială”. Se povestește și despre represaliile staliniste, care sunt numite ‘teroare’, și sunt aduse informații conform cărora în timpul regimului Stalin au fost uciși prin împușcare 640.000 de oameni și circa 2 milioane de oameni au fost trimiși în lagăre de concentrare.

În același timp, inițiatorii proiectului subliniază că tocmai în timpul lui Stalin în URSS a apărut o industrie performantă, iar armata sovietică a devenit una dintre cele mai puternice din lume, fapt care a permis respingerea agresiunii fasciste.

Autoritățile Moscovei au reacționat negativ la apariția în magazine a acestor caiete. ‘Pentru mine, Stalin este criminal, care a ucis milioane de conaționali. ‘Mari personalități ale Rusiei’ între care să fie inclus și Stalin este un nonsens. Așa ceva nu poate fi făcut’, a declarat președintele Comisiei pentru învățământ și politică de tineret Viktor Krugliakov pentru postul de radio Eho Moskvi.

Potrivit lui Krugliakov, controlul asupra producției de caiete

școlare nu ține de competența Ministerului Științei și Învățământului. De asemenea, în Rusia nu exista prevederi legislative care să interzică achiziționarea de caiete cu Stalin. Deputatul a precizat că acest lucru este lăsat la competența firmei care tipărește aceste caiete.

În opinia președintelui Consiliului pentru dezvoltarea societății civile și drepturile omului de pe lângă Președinția rusă, Mihail Fedotov, ‘încercarea de a aduce politică în școli este un lucru pe care școala ar trebui să-l combată’. ‘Școala nu este un loc pentru propaganda politică. Există personalități care nu stârnesc dispute politice – scriitori, compozitori, oameni de știință. Cred că portretul lui Puskin pe copertă nu ar revolta pe nimeni’, a subliniat Fedotov pentru Itar-Tass. (C.N.)

În cinci ani, URSS spera să îl facă uitat pe Dumnezeu

S-au împlinit 80 de ani de când guvernul sovietic a dat un decret privind “planul ateist în cinci ani”. Stalin fixase atunci ca scop uitarea numelui lui Dumnezeu pe teritoriul întregii țări până la 1 mai 1937, amintește un articol citat de agenția Interfax. În acel moment trăiau peste cinci milioane de ateii în Rusia și se puneau la punct universitățile, ca mijloace de educare a oamenilor în vederea unei lovituri capitale la baza religiei.

Conform planului de lichidare a religiei, toate bisericile și casele de rugăciune trebuiau să fie închise între 1932 și 1933; toate tradițiile religioase promovate de literatură și de familie trebuiau eradicate între 1933 și 1934; toată țara, dar în primul rând tinerii trebuiau să fie subiecți ai propagandei anti-religioase între 1934 și 1935; mai apoi planul prevedea eliminarea ultimilor preoți între 1935 și 1936,

astfel încât orice amintire despre Dumnezeu să dispară complet din noua Rusie până în 1937.

Un sondaj din 1937, cerut de Stalin și care includea o întrebare despre religie, i-a bulversat pe bolșevici: 84% din cei 30 de milioane de cetățeni analfabeți ai URSS, de peste 16 ani, se declarau religioși; dintre cei 68,5 de milioane de cetățeni care știau să scrie și să citească procentul era mai mic, dar oricum 45%, nicidecum 0%. Bisericile au continuat să fie închise: aproximativ 10.000 între 1935 și 1936, opt mii în 1937 și peste opt mii în 1938. Când Episcopii au fost arestați, Mitropolitul Sergy (Stragorodsky) a trebuit să dizolve Sinodul temporar și să administreze toate Diecezele cu ajutorul unui singur Episcop vicar și a unei cancelarii constând dintr-un secretar și un dactilograf. (D.V.)

În SUA se nasc acum mai mulți copii aparținând minorităților decît albi

Peste jumătate din copiii născuți în SUA aparțin minorităților etnice și rasiale, pentru prima dată după decenii întregi de creștere explozivă a imigrației, care se află însă în prezent într-un proces de încetinire, relatează joi AP.

Potrivit unui raport estimativ pe anul 2011, numărul copiilor născuți în perioada iulie 2010-iulie 2011 care aparțin minorităților a fost de circa 2,02 milioane, adică 50,4% din totalul nașterilor din SUA, față de 37% în 1990.

Raportul arată, de asemenea, schimbări majore în structura rasială a Statelor Unite și impactul pe termen lung al unei economii slăbite, care rezultă în prezent într-un număr mai redus de imigranți hispanici care intră în țară.

Raportul survine în contextul în care Curtea Supremă a SUA se pregătește să decidă asupra valabilității legislației stricte în privința imigrației din statul Arizona, multe alte state americane evaluând punerea în aplicare a unor măsuri similare.

Per ansamblu, populația minoritară a națiunii se află încă în creștere. Potrivit unui recensământ din 2010, minoritățile au crescut cu 1,9%, pînă la 114,1 milioane, adică 36,6% din populația totală a SUA, datorită imigrației intense din anii anteriori, care a adus familii tinere în țară.

Însă încetinirea recentă a creșterii populațiilor hispanice și asiatică pune sub semnul întrebării momentul în care albi

nonhispanici vor deveni o minoritate în SUA. Recensământul din 2010 sugera că acest moment ar putea surveni în anul 2040,

însă experții în demografie cred acum că acesta ar putea fi întârziat cu mai mulți ani.

Ratele anuale de creștere pentru hispanici și asiatici au scăzut anul trecut la puțin peste 2%, adică aproximativ jumătate din ratele din 2000 și cele mai mici de peste un deceniu. Rata de creștere a populației negre a rămas constantă, la 1%. Evocînd

un declin pe termen lung al imigrației, experții în demografie susțin acum că boom-ul demografic al populației hispanice și-a atins apogeul.

Numărul de nașteri a scăzut atît pentru albi, cît și pentru minorități, multe femei amînînd conceperea unui copil din cauza crizei economice. Însă scăderea a fost mai accentuată în cazul populației albe, care are o vîrstă medie de 42 de ani. Numărul de nașteri de copii albi a scăzut cu 11,4%, față de 3,2% în cazul minorităților, potrivit lui Kenneth Johnson, un sociolog de la Universitatea New Hampshire.

Și creșterea populației asiatică a încetinit, de la 4,5% în 2001 la circa 2,2% în 2011. Hispanicii și asiaticii sunt în continuare grupurile etnice cu cea mai rapidă creștere, reprezentînd 16,7% și, respectiv, 4,8% din populația SUA, în timp ce negrii reprezintă circa 12,3% din populație, cu o creștere anuală de aproximativ 1%.

William H. Frey, un expert de la Brookings Institution care a analizat noile date, a subliniat faptul că dezbaterile asupra legislației privind imigrația ar putea trece acum pe un plan secundar, dată fiind încetinirea creșterii populațiilor minoritare. 'Interesul curent al Congresului și Curții Supreme privind reducerea imigrației, și mai ales preocupările legate de imigrația hispanicilor cu un nivel scăzut de calificare și fără acte, reprezintă probleme care ar putea fi acum în spatele nostru', a afirmat acesta. (D.T.)

Viitorul credinței, după o analiză a studiilor din ultimele decenii

Cei mai credincioși oameni din lume sunt filipinezii. Nu mai puțin de 94% din populația totală a Filipinelor declară că au o credință puternică în Dumnezeu. La polul opus se află japonezii, cu cel mai mic procent de credincioși: 4%. Datele provin din raportul "Belief About God Across Time and Countries", care a rezumat rezultatele a trei sondaje transnaționale, efectuate în perioada 1991-2008 de International Social Survey Program – un consorțiu al celor mai mari institute de cercetare socială din lume, citim pe SemneleTimpului.ro.

Țările cu cea mai puternică credință în Dumnezeu sunt cele catolice, indică raportul alcătuit de National Opinion Research Center (NORC) din cadrul Universității Chicago, care a analizat situația a 30 de țări. Societăților catolice li

se adaugă țările în dezvoltare, Statele Unite, Israelul și Ciprul ortodox. De partea cealaltă, sunt țările fost sovietice și cele din nord-vestul Europei, care au înregistrat cel mai mare număr de ate. În fosta Germanie de Est, de exemplu, procentul celor care se declară fără Dumnezeu atinge pragul de 52%. Polonia face excepție de la această regulă. Aici influența catolicismului a anulat-o pe cea a socialismului, crescînd religiozitatea locuitorilor, care se declară, în proporție de 62%, credincioși.

Materialul de pe SemneleTimpului.ro analizează apoi câțiva factori importanți legați de credință. Spre final se spune că în cele mai multe dintre țările analizate, numărul celor care se declară credincioși a înregistrat o ușoară scădere. Aceasta este destul de modestă în special când se ia în calcul evoluția anuală. Rusia, Slovenia și Israelul

sunt excepții de la această tendință, ele înregistrînd creșteri ale numărului de credincioși. Specialiștii spun că dacă ritmul actual de scădere se va menține, este posibil ca prevalența ateilor să se extindă și în afara Europei de nord-est și a fostelor state sovietice. În același timp însă, ei atrag atenția că realizarea acestei previziuni ar putea fi subminată dacă țările-excepție își mențin și ele ritmul de creștere.

Cercetătorii concluzionează că nu se poate vorbi de un curent cert de secularizare a lumii. Aceasta mai ales în contextul în care există variații mari ateism-religie, chiar și în zonele foarte apropiate geografic.

În plus, analiștii nu exclud și variații pozitive în viitor, ceea ce demonstrează că teoria secularizării ca o necesitate în societatea modernă trebuie tratată cu circumspecție. (C.N.)

Bunicuțele din Rusia doresc să construiască o biserică din banii câștigați la Eurovision

Grupul de șase bunicuțe ruso-ucrainiene care au câștigat locul al doilea la concursul european de muzică Eurovision au promis că vor folosi banii primiți ca premiu pentru construirea unei biserici ortodoxe în micuțul lor sat, informează ENInews. Buranovskiye Babushki, sau Bunicile din Buranovo, au apărut îmbrăcate în costumele tradiționale roșii, cu baticuri pe cap și cu opinci la evenimentul muzical găzduit în Baku, Azerbaidjan. Ele au cucerit audiența cu o piesă disco, "Party for Everybody", cântată în dialectul lor udmurt, înrudit de departe cu finlandeza, având refrenul în limba engleză – "Party for everybody, dance / Come on and dance!" Bunicuțele au câștigat 259 de voturi, față de cele 372 ale câștigătoarei suedeze Loreen, obținute cu cântecul "Euphoria".

Managerul bunicuțelor, Maria Tolstikhina, le-a declarat jurnaliștilor în ziua de 28 mai 2012 că lucrările la biserică au început deja în satul Buranovo, cu o populație de 650 de locuitori, aflat la aproximativ 1.000 de kilometri est de Moscova. Prima slujbă religioasă ortodoxă a fost celebrată la locul noii biserici în ziua de 30 mai. Potrivit sitului web al bunicuțelor, biserica din Buranovo a fost distrusă în 1939, în timpul celui de-al doilea război mondial, și nu a fost refăcută în perioada Uniunii Sovietice. Sătenii trebuie să parcurgă 40 de kilometri până la cea mai apropiată biserică. Bunicuțele "visează să construiască o biserică în satul lor", se spune pe sit, acesta fiind "unul dintre principalele motive pentru care au urcat pe scenă".

Un important preot din Moscova, Sergei Rybko, a laudat grupul pentru "marile abilități creative și tăria spirituală ca și creștine ortodoxe". "Bunicile din Buranovo au arătat lumii că se poate trăi modest – și nu doar pentru tine și pentru plăcerile umane, ci de dragul unor țeluri înalte spirituale", le-a spus Rybko bunicelor într-o scrisoare deschisă publicată de Agenția de știri Interfax. Un purtător de cuvânt al Bunicilor din Buranovo a declarat pentru Agenția de știri Itar-Tass, în 31 mai, că grupul intenționează să facă un turneu în orașe din Rusia și să susțină concerte și în țările vecine Letonia și Bielorusia, și de asemenea au primit "numeroase oferte" din Germania, Franța și Marea Britanie. (C.S.)

O descoperire arheologică atestă existența orașului Betleem

Anunțul a fost făcut de către Autoritatea Israeliană pentru Antichități, care a subliniat că descoperirea reprezintă o premieră.

O echipă de arheologi a descoperit un sigiliu din argilă, cu diametrul de numai 1,27 cm, pe care este inscripționat în numele „Bethleem” și care ar putea fi dovada existenței acestei localități în epoca biblică. Descoperirea a fost făcută în timpul unor săpături arheologice efectuate în zona denumită "orasul lui David" din Parcul Național din Ierusalim.

Arheologii afirmă că aceasta este prima dată când numele de Betleem apare în afara scrierilor din Biblie, pe o inscripție din perioada Primului Templu, ceea ce dovedește că orașul a existat în Regatul lui Iuda.

Se pare că pecetea este datată din secolele al VII-lea sau al VIII-lea î.Hr., într-o perioadă în care asemenea peceti erau folosite pentru transporturile din Regatul lui Iuda, informează site-ul *Christian Post*.

Orașul Betleem este menționat prima oară în Biblie în cartea Geneza, ca locul în care este îngropată Rahela, soția lui Iacov. Conform Noului Testament, orașul Betleem, aflat în Cisiordania, la sud de Ierusalim, este și locul nașterii lui Iisus. (C.N.)

Noua adresă Web site: www.ziarulinmemoriam.ro

Redactor șef:

Dr. Dragoș Corlățeanu

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Preot Viorel Ioan Vârlan;

Carmen Veronica Steiciuc;

Dr. Ioan Ieșcu; Preot Theodor Damian;

Prof. Adrian Popovici

Secretar de redacție: Elena Daniela Vârlan

Fotoreporter: Gherhard Onesciuc

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Fundația „**IN MEMORIAM**”

Str. Trandafirilor f.n. — SUCEAVA

Tel.: 0230 - 522 980 0744 - 622 346; e-mail: viorel_varlan@yahoo.com

ISSN 2065 – 460X